

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-08022023-6732

Volume: 8

Issue: 2

Month: October

Year: 2023

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 28.07.2023

Accepted: 03.09.2023

Published: 01.10.2023

Citation:

Sankara Narayanan, K.
“Tree Type Elements
Showing Tolkappiyam
Genetics in Sangam
Literature.” *Shanlax
International Journal of
Tamil Research*, vol. 8,
no. 2, 2023, pp. 34–38.

DOI:

[https://doi.org/10.34293/
tamil.v8i2.6732](https://doi.org/10.34293/tamil.v8i2.6732)

*Corresponding Author:

krksankaraatamil@
gmail.com

This work is licensed
under a Creative
Commons Attribution-
ShareAlike 4.0
International License

Tree Type Elements Showing Tolkappiyam Genetics in Sangam Literature

Dr. K. Sankara Narayanan

Assistant Professor & Head (i/c)

Sangappalagai for Tamil Development, University of Madras, Chennai

 <http://orcid.org/0000-0002-6260-8164>

Abstract

Tolkappiyam is the oldest grammar book in Tamil. It is divided into three chapters Ezhuthathigaram, Cholathigaram, Porulathigaram. Thokappiya Porulathigaram discriminates in three genetics. They are as follows 1. Juvenility names (Youthful names) 2. Masculine names, 3. Feminine names. Tolkappiyam was the first to introduce one to six biological discriminations to the world in Tamil. The purpose of this article is to examine the tree type elements of the Tolkappiya genetics in the Sangam literature and to describe the tree type elements found in the Sangam literature and its changes and developments.

Key Words: Tholkappiyam, Tree Type, Elements, Genetics, Sangam Literature

References

1. Aravinthan.Mu.Vai. 2008, Uraiaashiriyargal, Chennai, Manivasagar Publications.
2. Elampooranar Urai. 2010, Tholkappiya Porulathikaaram Moolamum Uraium, Chennai, Saratha Publication.
3. Sangam Literature, Ettuthogai - Vol I, 2014, Chennai New Century Book House.
4. Sangam Literature, Ettuthogai - Vol II, 2014, Chennai New Century Book House.
5. Sangam Literature, Ettuthogai - Vol III, 2014, Chennai New Century Book House.
6. Sangam Literature Patthupattu - Vol I, 2014, Chennai New Century Book House.
7. Sangam Literature Patthupattu - Vol II, 2014, Chennai New Century Book House.
8. Subramaniam.Sa.Ve.Su., Sangam Literature, 2006, Chennai, Manivaasagar Publication.
9. Sirpi Balasubramanayan & Neelapathmanaban, Puthiya Nokki Tamil Ilakkiya Varalaru, New Delhi, Sakthiya Academy.
10. Tamillannal, Tholkappiyam Ezhuthathikaaram, Vol – I, 2006, Chennai, Manivasagar Publications.
11. Tamillannal, Tholkappiyam Cholathikaaram, Vol – II, 2006, Chennai, Manivasagar Publications.
12. Tamillannal, Tholkappiyam Porullathikaaram, Vol – III, 2006, Chennai, Manivasagar Publications.
13. Perachiriyarin Urai, Tholkappiyam Porullathikaaram, 2017, Chennai, Amaravathi Publication.

சங்க இலக்கியத்தில் தொல்காப்பிய - மரபியல் காட்டும் மரவகை உறுப்புக்கள்

முனைவர் கி. சங்கர நாராயணன்

உதவிப் பேராசிரியர், துறைத்தலைவர் (பொ.)

தமிழ் மேம்பாட்டுச் சங்கப்பலகை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தொல்காப்பியம் தமிழின் தொன்மையான இலக்கண நூலாகும். அது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்ற மூன்று அதிகாரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் மரபியலை இளமைப்பெயர்கள், ஆண்பால் பெயர்கள், பெண்பால் பெயர்கள் என்று மூன்றாகப் பகுத்து உயிரினங்களின் இளமைப் பெயர்களைக் கூறுகின்றது. தொல்காப்பிய மரபியல் சுட்டும் மரவகை உறுப்புக்களின் பெயர்களைச் சங்க இலக்கியங்களில் பொருத்திப்பார்த்து, சங்க இலக்கியத்தில் காணலாகும் மரவகை உறுப்புக்களை எடுத்துரைத்து, அதன் மாற்றங்களையும் இன்றைய வளர்நிலைகளையும் எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

முக்கியச் சொற்கள்: தொல்காப்பியம், மரவகை, உறுப்புக்கள், மரபியல், சங்க இலக்கியம்.

ஆய்வுக் கட்டுரை

தொல்காப்பியம்புல்லையும் மரத்தையும் ஓற்றிவு உடைய உயிராகப் பாகுபாடு செய்கிறது. புல் என்பது மூங்கில் போல உள்ளே துளையுடையவற்றுக்குப் பெயர். ஆம்பல் கொடி உள்ளே துளை உடையது. இங்ஙனம் உள் வயிரம் இல்லாதவை அனைத்தும் புல் வகையைச் சார்ந்தவை. மரம் என்பன உள்ளும் புறமும் வயிரமுடையன. தேக்கு, சந்தனம், வேம்பு போல்வன இவ்வகையைச் சாரும். ஓர் அறிவாகிய முதல் உணர்வாகிய உடல் உணர்வுடையன. உடலுணர்வு தொடுதல் உணர்வாகும். உடம்பில் படுவதனை அறிதலாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“புல்லும் மரனும் ஓர் அறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”
(தொல்.மரபியல்.1527)

“புறக் காழனவே புல் என மொழிப
அகக் காழனவே மரம் என மொழிப”
(தொல்.மரபியல்.1585)

என்கிறார்.

மரவகை உறுப்புக்கள்

இலை, முறி, தளிர், கோடு, சினை, குழை, பூ, அரும்பு, நனை இவற்றை உள்ளடக்கிய, இவை போன்ற எல்லாம் மரம் என்பதுடன் பொருந்திய உறுப்புக்களின் பெயர்களாகும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

“இலையே முறியே தளிரே கோடே
சினையே குழையே பூவே அரும்பே
நனை உள்உறுத்த அனையவை எல்லாம்
மரனொடு வருஉம் கிளவி என்ப”
(தொல்.மரபியல்.1587)

முறி

அகநானூறு, பெரிய வயலில் விளைந்த நெல்லின் வளைந்த கதிர்களை ஒடித்து, பசிய அவலாகக் குற்றும் கரிய வயிரமாகிய உலக்கை என்று பின்வரும் வரிகளுக்குப் பொருள் விளக்கம் தருகின்றது.

பெரும் செய் நெல்லின் வாங்கு கதிர் முறித்து
பாசவல் இடிக்கும் இரும் காழ் உலக்கை
(அகம்.141:17-18)

மேலும், குறுந்தொகையானது, நறுமணமுள்ள நல்லோளது மேனி, இளந்தளிர்நிலும் மென்மையானது, தழுவுதற்கும் மிக்க இனியது என்று கூறுகின்றது.

**“நறிய நல்லோள் மேனி
முறியினும் வாய்வது முயங்கற்கும்
இனிதே” (குறுந். 62:4-5)**

கிளிகளை விரட்டும் தழலும், தட்டையும் ஆகிவற்றோடே கொழுந்தான தழையும் தந்து இவை உனக்குப் பொருந்துவன என்று பொய்யானவற்றைக் கூறி அன்னை பாதுகாத்த ஆய்வதற்குரிய பெண்மை நலத்தைத் தலைவன் கவர்ந்துகொண்டான். நாம் இப்படி ஆனோமே என்று வருந்திக்கூறுவதாகப் பின்வரும் சங்க இலக்கிய வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

**“தழலும் தட்டையும் முறியும் தந்து இவை
ஒத்தன நினக்கு என பொய்த்தன கூறி
அன்னை ஓம்பிய ஆய் நலம்
என் ஐ கொண்டான் யாம் இன்னமால்
இனியே” (குறுந். 223:4-7)**

மாறிமாறி வெய்தாக மார்பின்கண் அரைந்துகொண்ட மகளிர் வாழைப்பூவினைப் போல வளையல்களின் துண்டுகள் சிதறின எனப் புறநானூறு உரைக்கின்றது.

**“ஊழின் உருப்ப எருக்கிய மகளிர்
வாழை பூவின் வளை முறி சிதற”
(புறம்.237:10-11)**

சங்க இலக்கியங்களில், முறி என்பதை வினையாகக் கொள்ளுமிடத்து ஒன்றை இரண்டாக ஒடித்தல் அல்லது உடைத்தல் (புறம். 347, அகம்.141) என்ற பொருளிலும் முறியைப் பெயராகக் கொள்ளுமிடத்து இளந்தளிர், கொழுந்து (குறுந். 62, 223, 237) என்ற பொருளிலும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

தளிர்

ஆச்சாமரம் தளிர்க்கும் காட்டிடையே சென்றவர் மீண்டு வந்தால் நானும் அவர்களைப் போல் மனம் மகிழ்வேன் என்று கூற்றின் வழியாகக் கலித்தொகை தளிர் என்ற சொல்லை அறிமுகம் செய்கிறது.

**“ஆஅம் தளிர்க்கும் இடை சென்றார் மீள்தரின்
யாஅம் தளிர்க்குவேம் மன்”
(கலி.143:29-30)**

**“வறந்த ஞாலம் தளிர்ப்ப வீசி”
(ஐங்.452:1)**

வறண்டுகிடந்த நிலம் வளம்பெறுமாறு பெருமழை பெய்தது என்று ஐங்குறுநூறு கூறுவதிலிருந்து வளமை என்ற பொருளில் இங்குத் தளிர் என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது. மேலும், திருமுருகாற்றுப்படையில் அசோகின் குளிர்ந்த தளிர் அசைகின்ற செவியை உடையவன் என்று விளக்கம் தருகின்றது.

**“செயலை தன் தளிர் துயல்வரும் காதினன்”
(திருமுரு. 207)**

பாட்டிலும் தொகையிலும், தளிர் என்பது வினையாகக் கொள்ளுமிடத்து செழிப்பு, வளமை (ஐங்குறு.452), மனமகிழ் (கலி.143) மற்றும் துளிர்விடு (கலி.143) என்ற பொருளிலும், பெயராகக் கொள்ளுமிடத்து இளம் இலை (திரு.207) என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

கோடு

கஞ்சங் குல்லைத் தீயவும், மரங்களின் கொம்புகளை நெருப்புத் தின்னவும் ஆகிய வெப்பம் என்று பொருநராற்றுப்படைபதிவு செய்கிறது.

**“குல்லை கரியவும் கோடு எரி நைப்பவும்”
(பொரு.234)**

பத்துப்பாட்டு மற்றும் எட்டுத்தொகைகளில் கோடு என்ற சொல்லை பெயராகக் கொள்ளுமிடத்து, முடிச்சுருள்(கலி.72), நீரைப்பீய்ச்சியடிக்கும் கொம்பு (பரி.6), யாழின் தண்டு (நெடுநல்.70), வளைவு(நெடுநல்.35), மண்அடுப்பின்மேல் உள்ள குமிழ் (புறம்.164), களைக்கொட்டு (அகம்.184), கொடுமை (பதிற்.37), வரி, கீற்று (குறுந்.358, அகம்.343), கோல் (நற்.372), பக்கம் (நற்.198), மேடு (பதிற்.31), பிறைநிலவின் முனை (பதிற்.31), உச்சி, மலையுச்சி, சிகரம் (அகம்.112), விலங்குகளின் கொம்பு (கலி.105), சங்கு (மதுரை.401), நீர்க்கரை (பெரும்.273), மலை (பொரு.242), மரக்கொம்பு, கிளை (பொரு.234), யானைத் தந்தம் (திரு.304), ஊதுகொம்பு (திரு.246) என்ற பொருளையும், வினையாகக் கொள்ளுமிடத்து வளை (நற்.251), நெறிதவறு, நடுவுநிலைமை தவறு (கலி.10) என்ற வகைமையிலும் பொருளாகப் பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

சினை

செறிந்த கிளைகளையுடைய வேங்கை மரத்தின் அன்றைய மலர்களை விரும்பி சென்றது என்று சிறுபாணாற்றுப்படைப்பின்வரும் பாடல் வரிகளின் வழியாகப் பொருளைத் தருகின்றது.

“நளி சினை வேங்கை நாள் மலர் நச்சி”

(சிறுபாண். 23)

இங்கும், சினை என்பது பெயராகக் கொள்ளுமிடத்து கிளை (சிறு.23), கருக் கொண்ட நிலை, சூல் (பட்டின.86), சிலந்தி வாயினால் செய்யும் வலை (நற்றி.189), முட்டை (குறுந்.274) என்ற பொருள்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சினை என்ற சொல் வினையாகக் கொள்ளுமிடம் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்படவில்லை.

பூ

“கண் போல் நெய்தல் போர்வில் பூக்கும் திண் தேர் பொறையன் தொண்டி”

(நற்.8:8-9)

கண் போன்ற நெய்தல் பூ, நெற்போரில் பூத்திருக்கும் திண்ணிய தேரைக்கொண்ட பொறையனின்தொண்டிப்பட்டினம் என்று நற்றிணை எடுத்துரைக்கின்றது. மேலும், புல்லிய கொடியையுடைய முசுட்டையில் திரண்ட புறத்தையுடைய வெண்ணிறப் பூ பொன் போன்ற நிறமுள்ள பீர்க்குடன் புதர்கள் தோறும் மலர்ந்து இருக்கும் என்று நெடுநல்வாடை விளக்குகின்றது.

“புன்கொடி முசுண்டை பொறிபுறவான்பூ பொன் போல் பீரமொடு புதல் புதல் மலர்”
(நெடு.13-14)

தம்பலப்பூச்சியின் செந்நிறத்தை ஒத்த, சாயம் தோய்க்கப்படாத பூவேலைப்பாடமைந்த கிலி என்று திருமுருகாற்றுப்படை விளக்குகிறது. இதனைப் பின்வரும் சங்க வரிகளின் வழியாக அறியலாம்.

“கோபத்து அன்ன தோயா பூ துகில்”

(திருமுரு.15)

இங்கு, பூ என்பது பெயராகக் கொள்ளுமிடத்து மலர் (நெடுநல்.13), பூவேலைப்பாடு (திரு.15), புகர், யானையின் நெற்றிப்புள்ளி (திரு.303), வனப்பு, பொலிவு (பொரு.29), மென்மை (பெரும்.158) என்ற பொருளிலும் பூ என்பதை வினையாகக் கொள்ளுமிடம் மலர் (நற்.8), தோன்று (சிறு.133), வளம்பெறு, பொலிவடை (பதி.90), மின்னு(பரி.16, கலி.103), இருது வாகு, மாதவிடாய் கொள் (பரி.16), சிறந்து விளக்கு, நிறைந்து விளங்கு (பரி.19), பல்பொருள் (பரி.18) என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியர் மரபியலில் மொழிந்த ஒன்பது வகையான மரவகை உறுப்புக்களின் பெயர்களில் சங்க இலக்கியமான பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகையில் முறி, தளிர், கோடு, சினை, பூ ஆகிய ஐந்து பெயர்களின் வருகைமுறைகள் காணப்படுகின்றன. இலை, குழை, அரும்பு, நனை ஆகிய நான்கு பெயர்களின்

வருகை முறைகளைச் சங்கக் கவிகளில் காணமுடியவில்லை.

இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம், இலக்கணம் கண்டதற்கு இலக்கியம் என்ற வாதங்கள் நீண்டகாலமாக வழக்கில் உள்ளன. இருப்பினும், இலக்கணம் கண்டதற்கு இலக்கியம் என்ற நிலையில் அணுகினோமானால், தொல்காப்பியம் போன்ற செவ்விலக்கணம் உருவாகிய பிறகு சங்க இலக்கியங்கள் தோன்றின் என்ற கூற்றின்படி செல்வோமானால், இக்கட்டுரை மிக்முழி சாலச் சிறந்தது. ஏனெனின், கால வரிசைமுறையில் ஆய்வது தான் சிறந்த ஆய்வாகும். தொல்காப்பியம் கட்டமைத்த இச்செய்திகளை, அதற்குப் பின்வந்த சங்க இலக்கியங்களில் இவை எல்லாம் எவ்வாறு பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதைக் காண்பதும், கால மாற்றத்தினால் இச்சொற்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் வளர்ச்சிகளையும் இனம் காண்பதும் அவசியமான ஒன்றாகும்.

இன்றைய நிலையில் தொல்காப்பியம் மொழிந்த மரவகை உறுப்புக்களின் பெயர்களில் எவையெல்லாம் பயன்பாட்டில் உள்ளன? எவையெல்லாம் வழக்கொழிந்து போயுள்ளன? என்பதைத் தொல்காப்பியத்திற்குப் பிந்திய இலக்கியங்களில் இச்சொற்களின் வருகை முறைகளை அறிந்து பதிவு செய்வது அவசியமான ஒன்றாகும். இச்சொற்களுக்கு மாற்றாக வழங்கப்படும் வேற்றுச்சொற்கள் இருப்பின், அதனை இச்சொல்லுக்கு நிகரான சொல் எனத்தனித்துவத்துடன் அடையாளப் படுத்தப்படவேண்டும். தமிழரின் குறிப்பாகத் தொல்காப்பியரின் பல்புற சார்ந்த மதிநுட்பத்தை, இன்று வளர்ந்துள்ள அவ்வத்துறைகளுடன் இணைத்துப் பார்ப்பது நம் மரபினை அடுத்தக் கட்ட நகர்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் கொண்டு செல்லப் பெரிதும் துணைசெய்யும்.

நூற்பட்டியல்

1. அரவிந்தன். மு.வை, உரையாசிரியர்கள், சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2008.
2. இளம்பூரணர் உரை, தொல்காப்பிய பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும், சென்னை, சாரதா பதிப்பகம், 2010.
3. சங்க இலக்கியம், எட்டுத்தொகை, தொகுதி 1, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தகநிலையம், 2014.
4. சங்க இலக்கியம், எட்டுத்தொகை, தொகுதி 2, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தக நிலையம், 2014.
5. சங்க இலக்கியம், எட்டுத்தொகை, தொகுதி 3, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தகநிலையம், 2014.
6. சங்க இலக்கியம், பத்துப்பாட்டு, தொகுதி - 1, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தகநிலையம், 2014.
7. சங்க இலக்கியம், பத்துப்பாட்டு, தொகுதி - 2, சென்னை, நியூசெஞ்சுரி புத்தகநிலையம், 2014.
8. சுப்ரமணியம்.ச.வே.ச., சங்க இலக்கியம் முழுவதும், சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2006,
9. சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன், நீலபத்மநாபன், புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, புதுதில்லி, சாகித்திய அகாதெமி.
10. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், தொகுதி - 1, சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2006.
11. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், தொகுதி - 2, சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2006.
12. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், தொகுதி - 3, சென்னை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 2006.
13. பேராசிரியர் உரை, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சென்னை, அமராவதி பதிப்பகம், 2017.